

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 21 februarie 2008

în Cauza SC MAROLUX SRL și JACOBS împotriva României

(Cererea nr. 29419/02)

Strasbourg

Devenită definitivă la 01.12.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În Cauza SC MAROLUX SRL și JACOBS împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Boštjan M. Zupančič, președinte,

Corneliu Bîrsan,

Elisabet Fura-Sandström,

Alvina Gyulumyan,

David Thór Björgvinsson,

Inete Ziemele,

Isabelle Berro-Lefèvre, judecători,

și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 31 ianuarie 2008,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 29419/02, introdusă împotriva României, prin care o societate de drept român SC Marolux SRL și un cetățean belgian, domnul R, Jacobs (*reclamanții*), au sesizat Curtea la data de 24 iulie 2002 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanții au fost reprezentați de M. Grama, avocată la Târgu Mureș. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat pe rând de agenții guvernamentale, doamnele B. Ramașcanu, R. Pașoi și domnul R.-H. Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. Guvernul belgian, căruia cauza i-a fost comunicată în temeiul art. 36 alin. 1 din Convenție și 44 din regulamentul Curții, datorită cetățeniei celui de-al doilea reclamant, nu a dorit să intervină în procedură.

4. Reclamanții s-au plâns în special de lipsa accesului la justiție și de o atingere adusă dreptului lor de proprietate ce decurge din anularea de către instanțele interne a acțiunii lor în despăgubire datorită neplății taxei judiciare de timbru.

5. La data de 25 octombrie 2006 Curtea a hotărât să comunice cererile întemeiate pe art. 6 alin. 1 și 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție Guvernului. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3 al Convenției, Curtea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

6. Reclamanta, SC Marolux SRL, este o societate comercială de drept român cu sediul la Târgu-Mureș al cărei asociat unic este reclamantul care s-a născut în anul 1943 și locuiește la Maastricht, Olanda.

7. La data de 30 octombrie 1993, în portul Constanța a ajuns marfa importată de societatea reclamantă spre a fi folosită în industria farmaceutică. Sub control vamal, a fost depozitată într-un antrepozit aparținând societății « C ». Ulterior, la data de 5 noiembrie 1993, a fost încărcată într-un camion aparținând societății « P » spre a fi transportată în Belgia.

8. Cu toate acestea marfa nu a ajuns la destinație și societatea reclamantă nu a aflat de atunci unde se află.

9. La data de 19 august 1994, considerând că scopul pentru care a fost importată marfa a fost modificat, direcția vămilor (*direcția*) a emis un ordin de plată a cheltuielilor vamale pe numele societății reclamante și a cerut Băncii Comerciale Române, agenția Mureș (*banca*), să blocheze contul societății reclamante.

10. Aceasta din urmă a contestat această măsură în fața Judecătoriei Târgu-Mureș care, printr-o sentință din data de 19 decembrie 1994, a dat curs acțiunii și a anulat decizia direcției. Sentința a fost confirmată, la data de 8 septembrie 1995, de Tribunalul Mureș și

apoi, la data de 14 martie 1996, prin decizia definitivă a Curții de Apel Târgu-Mureș, în urma apelului și recursului direcției.

11. În ciuda acestor hotărâri judecătorești, contul societății a rămas blocat până în momentul de față. Mai mult, din dosar reiese că banca a blocat și contul personal al reclamantului.

12. În paralel, la data de 19 octombrie 1994, societatea reclamantă a înaintat la Tribunalul Mureș o acțiune solicitând condamnarea societății C. la restituirea valorii mărfii, estimată la 144.000 dolari americani (USD), constatarea că această societate a vândut această marfă și, prin urmare, condamnarea acesteia la plata taxelor vamale aferente. Ea a cerut de asemenea ca societatea P. să fie condamnată să-i plătească 2.800 USD, cheltuielile de transport ce i-au fost plătite anticipat de societatea reclamantă. Acțiunea viza de asemenea condamnarea direcției la revocarea ordinului de plată din data de 19 august 1994 precum și somarea băncii să deblocheze contul reclamantei.

13. La data de 17 octombrie 1994, societatea reclamantă a plătit taxa judiciară de timbru în valoare de 5.810 lei vechi românești (ROL), în conformitate cu legea nr. 76/1992 privind măsurile pentru rambursarea creditelor rezultate din acțiunea de compensare, regimul plăților agenților economici, prevenirea incapacității de plată și a blocajului financiar.

14. La data de 27 ianuarie 1995, Tribunalul Mureș a trimis cauza la Tribunalul Neamț, pe care l-a considerat competent să soluționeze cauza. Această decizie a fost confirmată, în urma apelului reclamantei, printr-o decizie din data de 15 februarie 1996 a Curții de Apel Târgu-Mureș. Cu toate acestea, în urma recursului reclamantei, Curtea

Supremă de Justiție, prin decizia definitivă din data de 14 ianuarie 1997, a retrimis cauza la Tribunalul Mureș, ca fiind instanța competentă.

15. La data de 16 iunie 1997, societatea reclamantă a completat acțiunea reactualizând sumele cerute celor două societăți, pe care le-a estimat la suma finală de 996.800 USD.

16. La data de 19 octombrie 1997 acțiunea a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Mureș care a cerut reclamantei să plătească taxa judiciară de timbru în valoare de 803.711.570 ROL, potrivit dispozițiilor legii nr. 146/1997 privind taxa judiciară de timbru.

17. Deoarece suma respectivă nu a fost plătită, acțiunea a fost anulată printr-o hotărâre din data de 20 martie 1998. La data de 8 iulie 1998, în urma apelului reclamantei, Curtea de Apel Târgu-Mureș a trimis cauza în fața aceleași instanțe, pe motiv că aceasta nu a stabilit corect suma taxei judiciare de timbru datorată, care ar fi trebuit să fie calculată separat pentru fiecare latură a acțiunii introductive. Recursul înaintat de societatea P. și de bancă împotriva deciziei din data de 8 iulie 1998 a fost anulat prin decizia definitivă a Curții Supreme de Justiție din data de 20 aprilie 1999, pentru neplata taxei judiciare de timbru aferentă.

18. La data de 18 februarie 2000 reclamantul a intervenit în procedură, cerând ca banca să-i deblocheze și contul său personal. Tribunalul a cerut societății reclamante să plătească 198.265.000 ROL și reclamantului să plătească 673.000 ROL cu titlu de taxă judiciară de timbru. Datorită neplății și în ciuda contestării acestor sume de către reclamânți, acțiunea a fost anulată prin hotărârea judecătorească din data de 25 februarie 2000, hotărâre confirmată în urma apelului și recursului reclamantilor, prin deciziile din

data de 21 septembrie 2000 a Curții de Apel Târgu-Mureș și respectiv din data de 22 februarie 2002 a Curții Supreme de Justiție.

19. Între timp, la data de 13 martie 2000, reclamanții au cerut Ministerului Finanțelor și Ministerului Justiției să beneficieze de scutirea taxei judiciare de timbru. Cu toate acestea, la data de 4 mai 2000, Ministerul Finanțelor i-a informat că analiza oricărei cereri în acest sens a fost suspendată până la noi ordine.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

20. Articolele relevante ale legilor nr. 146 din 26 iulie 1997 și 154/2004 privind taxa judiciară de timbru, ale ordinului nr. 2214/1997 privind aplicarea legii nr. 146/1997 și ale legii nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiunilor, contestațiilor și plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor figurează la paragrafele nr. 22-25 ale Hotărârii *Iorga împotriva României*, nr. 4227/02, 25 ianuarie 2007.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a [art. 6](#) alin. 1 din Convenție

21. Reclamanții se plâng că dreptul de acces la justiție, așa cum îl prevede art. 6 alin. 1 din Convenție, a fost încălcat datorită sumei ridicate a taxei judiciare de timbru ce le-a fost cerută pentru a li se judeca pe fond cauza de către instanțele interne. Ei se plâng de asemenea de durata procedurii în măsura în care s-au scurs opt ani de la data la care au sesizat instanțele și de la data hotărârii definitive în speță.

Articolul 6 alin. 1 din Convenție prevede următoarele în partea sa pertinentă:

« Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) într-un termen rezonabil de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...) »

22. Curtea constată că această cerere cuprinde două laturi : prima privește lipsa accesului la justiție și a doua vizează durata procedurii. Ea va examina separat cele două părți.

A. Asupra dreptului de acces la justiție

1. Asupra admisibilității

23. Guvernul invocă neepuizarea căilor de atac interne în măsura în care reclamantii nu au contestat cum trebuie suma taxei judiciare de timbru și nici nu au cerut Ministerului Finanțelor o scutire a plății, așa cum este prevăzută de art. 21 din legea nr. 146/1997.

24. La rândul lor, reclamantii consideră că au epuizat căile de atac interne dat fiind răspunsul primit de la Ministerul Finanțelor la cererea lor de scutire din data de 13 martie 2000.

25. Curtea consideră că excepția ridicată este strâns legată de substanța plângerii și trebuie alăturată examinării fondului. Pe de altă parte, ea constată că acest capăt de cerere nu este în mod manifest neîntemeiat în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. Curtea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Trebuie deci declarat admisibil.

2. Asupra fondului

a) Poziția părților

26. Bazându-se pe jurisprudența Curții (*Tolstoy-Miloslavsky împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, Hotărârea din 13 iulie 1995, seria A nr. 316-B, pag. 80-81, paragraful 61 și *Kreuz împotriva Poloniei*, nr. 28249/95, CEDH 2001-VI) și a Comisiei

(*Philis împotriva Greciei* (Hotărâre), nr. 18989/91, 12 octombrie 1994), precum și pe practica altor state părți la Convenție, Guvernul menționează că cheltuielile de judecată proporționale cu sumele cerute în cadrul acțiunilor civile nu constituie o piedică în calea dreptului de acces la justiție, în măsura în care îngrădirile pe care le implică nu au adus atingere substanței însăși a acestui drept.

El consideră de asemenea spre deosebire de cauza *Weissman și alții împotriva României* (nr. 63945/00, paragraful 40, CEDH 2006-VII (extrase)), în cazul în speță suma taxei judiciare de timbru nu poate fi considerată excesivă, dat fiind că reclamanta este o societate comercială, care are mijloace financiare diferite de cele ale unei persoane fizice.

27. Reclamantii contestă legalitatea taxei judiciare de timbru calculată pe baza unei noi legi adoptată după introducerea acțiunii lor, în condițiile în care ei plățiseră deja taxa judiciară de timbru aferentă înainte de intrarea în vigoare a acestei legi. Ei menționează că cifra taxei judiciare de timbru stabilită de instanțe era excesivă și că era echivalentă la acea vreme cu prețul unei case în România.

b) Aprecierea Curții

28. Curtea amintește că art. 6 alin. 1 din Convenție garantează fiecăruia dreptul ca o instanță să analizeze orice contestație asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil. El consacră astfel un « drept la judecată », din care dreptul de acces, și anume dreptul de a sesiza instanța în materie civilă, nu constituie decât un aspect.

29. Cu toate acestea, « dreptul la judecată » nu este absolut. El e supus restricțiilor deoarece prin natura sa dispune o reglementare a statului care alege mijloacele de folosit în acest scop. În această privință, Curtea amintește că nu a exclus niciodată ca interesele unei bune administrări a justiției să impună o restricție financiară accesului unei persoane la

justiție (*Lungoci împotriva României*, nr. 62710/00, paragraful 36, 26 ianuarie 2006, *Tolstoy-Miloslavsky*, pag. 80-81, paragraful 61 și următoarele, *Weissman*, paragraful 35 și *Iorga*, paragraful 35, Hotărâri citate anterior).

30. În ciuda marjei de apreciere de care dispune statul în materie, Curtea subliniază că o restrângere a accesului la justiție nu se potrivește cu art. 6 alin. 1 decât dacă vizează un scop legitim și dacă există un raport de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat (*Weissman*, paragraful 36 și *Iorga*, paragraful 36, citate anterior).

31. Cu toate acestea, Curtea reiterează că suma cheltuielilor, apreciată în lumina circumstanțelor unei cauze date, inclusiv solvabilitatea reclamantului și stadiul procesului în care este impusă restricția în discuție, sunt factori de luat în calcul pentru a stabili dacă interesatul a beneficiat de dreptul său de acces la justiție sau dacă accesul la justiție a fost restrâns în așa fel încât a fost atinsă substanța însăși a dreptului (*Weissman și alții* citată anterior, paragraful 37).

32. Curtea reamintește de asemenea că în ceea ce privește aprecierea respectării criteriilor susmenționate, nu se poate substitui autorităților interne competente pentru a stabili care sunt cele mai bune mijloace de reglementare a accesului la justiție, nici pentru a evalua faptele ce au condus aceste autorități la luarea acestei decizii în locul alteia. Rolul său este de a controla, potrivit Convenției, hotărârile luate de aceste autorități în exercitarea puterii lor de apreciere și de a verifica conformitatea consecințelor ce decurg de aici cu Convenția (*Kreuz*, paragraful 56, și *Iorga*, paragraful 40, Hotărâri citate anterior).

33. În cauzele *Weissman și alții* și *Iorga*, citate anterior, Curtea a avut deja prilejul de a considera că sistemul român este contrar art. 6 alin. 1 în măsura în care suma taxei judiciare de timbru se determină sub forma unui procent din valoarea în litigiu, fără a ține

cont de situația deosebită a reclamantului sau de veniturile acestuia și în măsura în care procedura prevăzută pentru contestarea sumei și pentru cererea de scutire de la plată nu prezintă garanțiile cerute de art. 6 din Convenție (*Weissman și alții împotriva României* (Hotărâre), nr. 63945/00, 28 septembrie 2004 și *Iorga*, citată anterior, paragraful 47).

34. După ce a examinat circumstanțele prezentei cauze, Curtea nu distinge niciun motiv de a se abate de la concluzia la care a ajuns în cauzele menționate mai sus. De altfel, faptul că reclamanta este o societate comercială nu ar putea schimba această concluzie, fiind aplicabile aceleași legi și aceeași procedură.

Prin urmare Curtea consideră că în speță statul nu și-a îndeplinit obligațiile de a reglementa dreptul de acces la justiție într-un mod conform cerințelor art. 6 alin. 1 din Convenție și că a depășit astfel marja de apreciere de care dispune în materie.

35. Prin urmare, se va respinge excepția de neputință a căilor de atac interne ridicate de Guvern și se va constata încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție în ceea ce privește accesul la justiție.

B. Asupra duratei procedurii

36. Curtea constată că partea din plângere privind durata procedurii nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. Curtea constată de asemenea că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Trebuie deci declarată admisibilă.

37. Curtea constată că societatea reclamantă a introdus acțiunea la Tribunalul Mureș la data de 19 octombrie 1994 și că reclamantul a intervenit în proces la data de 18 februarie 2000. Hotărârea definitivă a fost pronunțată în speță la data de 22 februarie 2002 de Curtea Supremă de Justiție.

Ea a durat deci opt ani pentru societatea reclamantă și doi ani pentru cel de-al doilea reclamant.

38. Cu toate acestea, pe baza constatării privind dreptul reclamanților de acces la justiție (paragraful 35 de mai sus), Curtea consideră că nu trebuie să examineze dacă în speță a fost încălcată această dispoziție (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Mihaescu împotriva României*, nr. 5060/02, paragraful 45, 2 noiembrie 2006, *Orha împotriva României*, nr. 1486/02, paragraful 28, 12 octombrie 2006).

II. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

39. Reclamanții consideră că imposibilitatea judecării de către instanțele interne a acțiunii lor în despăgubire a făcut imposibilă recuperarea valorii mărfii lor, cu încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, care prevede următoarele :

“Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din cauza unei utilități publice și în condițiile prevăzute de lege și principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului pe care îl dețin statele de a pune în vigoare legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosirea bunurilor în conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau altor contribuții sau amenzilor.”

40. Guvernul consideră că creanța reclamanților nu este suficient determinată pentru a constitui « un bun » în sensul jurisprudenței Curții în materie. Presupunând chiar că reclamanții ar putea pretinde că au « un bun » și că anularea acțiunii reprezintă o ingerință în dreptul lor de proprietate, această ingerință este prevăzută de lege, urmărește un scop legitim și este proporțională cu acesta. Oricum, Guvernul consideră că reclamantul nu se

poate pretinde victima unei încălcări a dreptului său de proprietate în măsura în care acțiunea în fața instanțelor interne nu privește patrimoniul său ci pe cel al societății reclamante.

41. Curtea constată mai întâi că reclamantul este asociat unic al societății reclamante. Reiese că nu există riscul unor interese concurente sau diferențe de opinie între el și societatea reclamantă. În plus, acțiunile în dauna societății afectează direct interesele reclamantului. Curtea a concluzionat deja, în situații similare, asupra posibilității reclamantului, acționar unic, de a se pretinde victima acțiunilor în dauna societății sale (*Ankarcona împotriva Suediei* (Hotărâre), nr. 35178/97, CEDH 2000-IV, *mutatis mutandis*, *Mimkos împotriva Greciei* (Hotărâre), nr. 27629/02, 18 decembrie 2003 și, *a contrario*, *F. Santos Lda. și Maria José Fachadas împotriva Portugaliei* ((Hotărâre), nr. 49020/99, CEDH 2000-X).

42. Curtea constată apoi că plângerea nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

43. Cu toate acestea, pe baza constatării potrivit art. 6 alin. 1 din Convenție în ceea ce privește dreptul reclamanților de acces la justiție (paragraful 34 de mai sus), Curtea consideră că nu trebuie să examineze dacă în speță această dispoziție a fost încălcată (a se vedea, între altele, *Iorga*, citată anterior, paragraful 60, *Glod împotriva României*, nr. 41134/98, paragraful 46, 16 septembrie 2003, *Albina împotriva României*, nr. 57808/00, paragraful 42, 28 aprilie 2005 și *Lungoci*, citată anterior, paragraful 48).

III. Asupra altor pretinse încălcări

44. Reclamanții se plâng în final că anularea acțiunii lor a condus de asemenea la o discriminare întemeiată pe avere, contrară art. 14 combinat cu art. 6 alin. 1 din Convenție, precum și o încălcare a art. 17 și 18 din Convenție. Curtea constată că din dosar nu reiese niciun indiciu privind încălcarea acestor articole.

45. Reiese că aceste capete de plângere sunt în mod manifest neîntemeiate și trebuie respinse în aplicarea [art. 35](#) alin. 3 și 4 din Convenție.

IV. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

46. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

A. Prejudiciu

47. Reclamanții solicită 221.355,67 euro cu titlu de prejudiciu material, reprezentând valoarea mărfii, cheltuielile de transport și de depozitare și costurile ce decurg din încercările de a localiza și de a recupera această marfă. Ei solicită de asemenea 50.000 euro cu titlu de prejudiciu moral suferit de societatea reclamantă și 20.000 euro cu titlu de prejudiciu moral suferit de al doilea reclamant.

48. Guvernul consideră că suma cerută cu titlu de prejudiciu material este speculativă și consideră că o constatare a încălcării ar putea constitui în sine o reparație suficientă a prejudiciului moral pretins suferit.

49. Pe baza elementelor de care dispune, Curtea concluzionează că reclamanții nu au dovedit că prejudiciul material invocat este efectiv rezultatul respingerii acțiunii lor

pentru neplata taxei de timbru. Oricum, Curtea nu poate face speculații asupra rezultatului procedurii interne. În consecință, nimic nu ar justifica acordarea unei despăgubiri pentru acest capăt de cerere (*Iorga*, citată anterior, paragraful 64).

50. În ceea ce privește prejudiciul moral, Curtea consideră că după toate aparențele reclamantii au suferit o frustrare datorită respingerii acțiunii lor. Statuând în echitate, Curtea le alocă 5.000 euro fiecăruia pentru prejudiciul moral.

51. Curtea reamintește de asemenea jurisprudența sa bine stabilită potrivit căreia în caz de încălcare a art. 6 din Convenție reclamantii trebuie puși, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele acestei dispoziții nu ar fi fost încălcate (*Piersack împotriva Belgiei* (articolul 50), Hotărârea din 26 octombrie 1984, seria A nr. 85, pag. 16, paragraful 12). O hotărâre care constată o încălcare implică pentru statul pârât obligația juridică nu numai de a plăti reclamantilor sumele alocate cu titlu de satisfacție echitabilă, ci și de a alege, sub controlul Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, măsurile generale și/sau, la nevoie, individuale de adoptat în ordinea juridică internă pentru a pune capăt încălcării constate de Curte și de a-i înlătura pe cât posibil consecințele astfel încât să restabilească pe cât posibil situația anterioară acesteia (*Ilașcu și alții împotriva Moldovei și Rusiei* [GC], nr. 48787/99, paragraful 487, CEDH 2004-VII).

52. Articolul 322 alin. 9 din codul român de procedură civilă permite revizuirea unui proces în plan intern dacă Curtea a constatat încălcarea drepturilor unui reclamant. Curtea consideră de asemenea că atunci când a concluzionat că un reclamant nu a avut acces la o instanță prevăzută de lege, reparația cea mai adecvată ar fi, în principiu, de a rejudeca sau a redeschide procedura în timp util și cu respectarea cerințelor art. 6 din

Convenție (a se vedea cauza *Lungoci*, citată anterior, paragraful 56 ; *Yanakiev împotriva Bulgariei*, nr. 40476/98, paragraful 90, 10 august 2006).

B. Costuri și cheltuieli

53. Reclamantii solicită de asemenea 1.915,14 euro cu titlu de costuri și cheltuieli, din care 40,50 euro pentru cele suportate în fața instanțelor interne și 1.874,64 euro pentru cele suportate în fața Curții, în special costul scrisorilor trimise Curții și onorariul avocaților. Ei prezintă chitanțe ce atestă plata acestor sume.

54. Guvernul consideră că în lipsa oricărui contract de asistență juridică este imposibil să stabilească cu claritate dacă sumele plătite avocatului au o legătură de cauzalitate cu acest dosar.

55. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor decât în măsura în care se stabilește realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor. În cauză, ținând cont de probele pe care le deține și de criteriile susmenționate, Curtea consideră rezonabilă suma solicitată de reclamantii cu titlu de costuri și cheltuieli și o acordă în întregime, adică 1.915,14 euro.

C. Majorări de întârziere

56. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește plângerile întemeiate pe art. 6 alin. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și inadmisibilă pentru rest ;

2. hotărăște că s-a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție în ceea ce privește accesul la justiție ;

3. hotărăște că nu trebuie examinate capetele de cerere întemeiate pe art. 6 alin. 1 din Convenție (durata procedurii) și 1 din Protocolul nr. 1 ;

4. hotărăște

a) că statul pârât trebuie să plătească fiecărui reclamant, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție, 5.000 euro (cinci mii euro) pentru prejudiciul moral și împreună 1.915,14 euro (una mie nouă sute cincisprezece euro și 14 cenți) pentru costuri și cheltuieli, la care se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit, de convertit în moneda statului pârât la rata de schimb din ziua plății ;

b) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

5. respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 21 februarie 2008, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Boštjan M. Zupančič,

președinte

Santiago Quesada

greffier